

בנימן פרנקל בית המעלות ירושלים
ב"ה ערב סוכות תש"י.

דר הולצברג הנכבד,

הנני מצטער שגרמתי לך להחאמץ כהיותך חולה. הנני מבקש את
סליחתך שהנני מטרידך עוד פעם, אך מפני חשיבות הענין.
שתי המורות הנ"ל הן חברות ותיקות של העובד הדתי. האח
של חדוה כהן יסד בשעתו את העובד הדתי, כאשר אפילו דר לייבוויץ
עוד לא היה בסיעה. הן בקשו כבר לפני שנתיים להחקבל אצלנו,
מסעמים אידיאולוגיים. כל זה אהה יכול לברר גם אצל הח.
בן נחום, המזכיר הכללי של סיעתנו, במסרדנו ברחוב יהודה
הלוי 33 בהל אביב. בשעתו לא היה לנו מקום פנוי.
נשאלה השאלה מדוע נקטו שתי המורות הנ"ל בטקטיקה של בקשת
העברה לירושלים. הן לא ידעו את הנוהג כלפי שחרור מזרם,
כפי שמזכר במכתבך, וחשבו שאם האמרנה שהן רוצות לעבור אלינו
יחרגו עליהן ולא יהנו להן מפני היחסים הלא טובים הקיימים
לצערנו ביננו לבין החזיה הדתיה. לכן חשבו שמספיק שתדרושנה
משהו שלא יתקבל, בכדי למצא עילה לעבור אלינו. אך מקרה
הוא שבאותו זמן החפחה בית הספר במלחה. לולי פעולה מקריח
די מסוכנה שלי היה כל הכפר עובר לידי חנוך חילוני, ובעזרת
השי"ח הצלחתי. אהה קראה בעצמך פעחונות שהיה שם נסיון
להכניס חנוך מסועים, ומפלגה הרוב התנגדה ואימה, ולכן
אנשי הכפר - לפי הרושם שלי - סלקו את האנשים, ולולי פעולתי
באותו רגע בדיוק היה כל הכפר הולך שם לחנוך האפיקורסי. ולכן
סדרנו חיכך את המורות שמה.

רעיה לדבר שיחה שהיתה בין דה פריס, גולדשמיט וחדוה כהן,
בה אמר דה פריס, לאחר ששמע את טענות חדוה בזו הלשון: "אה
רוצה ב"העובד הדתי", לכי"ל לעובד הדתי!"
יחכן שהמורות לא הלכו בדרך המקובלת, אך אם משחררים מפני
טעמים אידיאולוגיים הרני מבקש עוד פעם שתחשבו לאור האמור
לעיל במצב ומטשטשו את הענין.

אחם צריכים לשים אל לבכם שאנו פועלים במקומות אשר הדת
שמה אך מחוץ אינרציה, ושאנו רוצים להפכה לדת חיה. אילו
היינו במצב שהיינו יכולים להצביע על האנשים ולטעון שהם
חבירינו יחכן שהיינו יכולים לעשות כמו העובד הציוני ולדרוש
חנוך המזרחי כאשר הוא דורש חנוך כללי. אך המצב אינו כך
והאנשים מוכנים למכור את חלקם לעולם הבא בעד יחס יפה מצד
מפלגה הרוב בעולם הזה. אי לכך אנו נוקטים בטקטיקה שתצליח
אם טיב המורים שלנו יהיה על רמה גבוהה, ואם יהיו אנשים
אשר מוכנים להלחם על הדת. אנחנו חנכנו את אנשינו
למלחמה, ולכן אנו צריכים אותם במקומות כאלו. ולא רק
זה. אני דורש מן החזיה הדתיה שהראה את מלחמתנו כמלחמתה,
ותהן לנו את טובי מוריה ועזרתה החמריה. אם מחזית הדתית
אינה מספיק חזקה לחדור למקומות הסתדרותיים אשר בהם נמצאים
רבבות עולים דתיים, תשתמש גא בנו כקרדומה. כעבור שנים
מספר יהיה אפשר אולי לצאח בגלוי. אנחנו הצלנו לע"ע יותר
מרבץ מושבי העובדים ההסתדרותיים של העולים החדשים על ידי
פעולת מחתרת ליהדות הדתית. אך סרגיקומיקה היא זו ששעה
לפני הפגישה בינך ובין דר. ל. הועמד הנ"ל לפני בית דין
הסתדרותי והמאשים היה ארגון המושבים, בטענה שעובד הדתי
מכניס את אפו לענינים לא לו ומפיץ את תורותיו הנפסדות
בין מושבי הסתדרות - קרי מפא"י - סהורים, ואם יתבקש על ידי
תנועת המושבים יוכל להכניס חנוך דתי, אך אסור לו לפעול
ולעורר את האנשים על דעה עצמו. בין המושבים שהחרכנו
למפא"י נזכרה גם מלחה. כמובן שבמספס יצאנו וידינו על העליון
והוכרה זכותנו להפיץ את"א"רס הדת" כאות נפשנו, כאשר אנו חברי
ההסתדרות. וכעבור שעה היה הנאשם צריך לעמוד בפני ראש
החנוך הדתי בארץ---, ולריב עמו.

אני דרשתי מאת המרכז העולמי פעולה משותפת וועידה שלחן
עגול. כידוע לך החרבנו חוץ משפטים וקנוניות שני בחי
ספר אפיקורסיים בשבועיים שעברו, והעמדנו במקומם בחי ספר
דתיים. לא יתכן שנצטרך לריב עם שני הצדדים. עתה עומדת
ההסתדרות ליישב כמה עשרות מושבי עובדים של עולים חדשים.
התוותרו עליהם?

הנני מקוה שאדוני יסכים לעמדתי או לפחות יוותר בענין
שתי המורות לאור הרישא של המכתב. הנני מבקשו לא להראו
מכתב זה לשום אדם, כי הדבר יזיק לנו באם ההסתדרות תדע
שאני כותב דברים כאלה. כמו כן לא רצוי שידעו קו זה
שלנו. שהעובדות הן נכונות אפשר להווכח אם אדוני ישא
את בן נחום ואת דה פריס. בברכה מועדים לשמחה ורפואה.